

Ihmiselon ihanuus ja kurijuus

Minä muistelen, että semmonenki kirija on josaki välisä ilimestynny, ko Ihmiselon ihanuus ja kurijuus – Siinä sitonki funteeraamista. Jonku elo saattaa uulankantheelta kahtottuna näyttää kurijalta, mutta omasta miäles son ihanaa, ja saattaapa olla päinvastoin. Niitäki aiheita on monet viishaakki jauhannu pualhen ja toishen, muttei noo tullu siitä siihen.

Ihte muistelen ko mulloli semmonen kolomirathainen puusta pykätty pyärä, josoli polokusimet eturathaasa. Sillä minä ajoin niin että ohthan tuuli, pitkin tiätä ja Ruahtalolla keskikylällekki, ja puajisaki joskus mukamas asialla, mutta enimmäksee vain muuten ajelin.

Kerranki sitte kolin liika kauvo reisusa, niin kävi hullusti ja meni kaikki moskat houshuin. Ei sillon pystynny enään istuhan pyärän istumella ja polokehan. Siinä täyty vain kävellä ja lykätä pyärää kotiappäin. Siinä mennesän ko ihmiselo tuntu tosi kurijalta funteerasin, että mitä net kotonaki sanoo. Funteerasin sitäki, että jos meen ojanrannalle ja riisun siälä ja pesen ihteni ojas ja paan housut nurin käännettynä kusiaispeshän vähäks aikaa ja paan päällyshousut vain jalakhaan. Kyllä niijen puhujistusporukka äkkiä net siivuaa.

Miksei toinenki koosti, ko viä johonki aijan selkhä ja aurinkopaistheese kuivaahan ja kääntää sillonki nurin. Ko non siinä kuivettunnu, niin pirtin porstunasa sitten loukuttaa hamppuloukulla niin kyllä puhujistuu, ja kaikki ylimääränen krapisee poies.

En siinä kerijenny vielä tehejä mitään, vaikka olo tuntuki tosi kurijalta, ko meijän vanaha lukkari Kuusela tuli takaapäin polokupyärällääs ja kummasti virnisteli ja toppas pyärääs ja kömpi pois sen päältä ja sitten tahto, että ajethan kilipaa. Olisko tua pahus nähänny vähä jotaki feilinkiä klupun kävelysä ko tahto kapinajohon. Vihakshan semmonen pistää ja multa pääsi itku ja äyhkäsin takasin etten minä pysty, ja tuumasin ihtekseni että mee sinä vain matkoihis, ei täsä nyt jouva kapinajua funteeraahan. Se lähtiki vain rohki ajahan, ja saatti sillä ollakki paremmin asiat ko ihtelläni ja ihmiselo tuntu siitä ihanalta ko sai verrata sitä toisen kurujuutheen.

Meitoli sikiöitä, poikaklupuja tuammosia pitkästikki alle kouluikäsiä ja hypäthin pitkin mäkiä, ja tehthin pikkusen jotaki pahuuttaki, josta sitte saathin nuuskaa. Ei kumminkaan isompia. Topoks sanottu klupu siinoli meillä melekkeen kaiket päivät ja mäikäthin yhesä.

Siinä kovasa tyän tohinasa Topolta meni moskat houshuin ja se lähti jalat leviällä kävelehän kotiaas. Ihmiselo tiätysti tuntu kurijalta. Ihitiäniki vähä säälitti, että miks tuan nyt nuin piti käyvä. Juaksin sitte kovaa kyytiä tuphan, ja huusin jo oven ravosta, että Topolle kävi hullusti. Ko meni houshuin.

Krannin vanaha tuara siinoli kyläilemäsä ja ryysti justhin kaffia pöyvän pääsä taltrekilta. Kaikki vähä niinkö säikähti eesiks, mutta tuaraki hoksas, ettei siinä tainnu niin mahajottoman pahasti käyväkkään. Soli semmonen oikhen sikiäin ja klupuin kampraati, ja pakkas vähä tekehän joskus semmosta filunkia ja pakkas narraahanki.

Se vähä niinkö kahto uteliahaana oven suuhun, mutta sitte virnisteli hyväntahtosen näkösesti, ja sano kovaa, että kaikki hyvästi kuuli, "Mutta ompa se Topo eri poika. Siittähan on tullu oikheen aikamiäs ja kovaa faartia on tullukki." Ko minä kuuntelin faarin sanomaa, niin hilijoksees menin porstunhan ja päästin siälä tahallani houshuini.

Ko tyä oli tehty, niin avasin tuvan oven ja huusin ko äiti näky olevan kaas viäresä, että "Hei, multaki meni houshuin". Soli kumma koi äiti oikiastaas ollu viahnenkaan, mutta sano tuaralle, että minun tekis miäleni vetää sinua tällä kluutulla vasten pläsiä, ko narraa sikiääki. Äitiäki pakkas hymyilyttähän, mutta möykkäs tuaralle, että nyt saat näyttää taitojas ja siivota pojan, koot kerran narrannukki.

Faari varmasti nautti ihmiselon ihanuudesta, että ko sitä kaikkia aina sattuu, mutta soli ihime koi minä ihteekään kärsinny sen kurjuudesta ko se suuri sanoma ja tiato, etton tullu aikamiäheks kaikella ihanuudellaas voitti sen kurjuuven tunnon.

Met menthin tuaran kaas järven ranthan ja riisuthin pois kaikki mikä pahensi ja menthin rantavethen uimhan. Niin siinä puhujistunheena sitte oli taas hyvä ruveta jatkahan taivalta aikamiähenä.

Joskus ihmiselämän pitäis olosuhtheise nähäjen olla kurijaa, muttei se aina sitä ookkaan. Se saattaa olla ihanaaki vaikka olosuhtheet on kurijat.

Kirjoitettu 20.12.1993